

Sygn. akt VII U 307/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 września 2017 r. w Warszawie

sprawy L. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania L. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 6 lutego 2017 roku, znak: (...)

- oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony L. B. w dniu 7 marca 2017 r. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 6 lutego 2017 r., znak: (...), mocą której przyznano mu emeryturę od 1 lutego 2017 r. Ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji poprzez przyznanie mu emerytury w wysokości uwzględniającej wskaźnik postawy wymiaru 404,17 % (odwołanie z dnia 7 marca 2017 r., k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożonej do tutejszego Sądu Okręgowego w dniu 16 marca 2017 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy podniósł, iż żądanie ubezpieczonego nie znajduje uzasadnienia, bowiem emerytura została obliczona w sposób prawidłowy z uwzględnieniem odpowiednich przepisów. Organ rentowy dodał, iż decyzja dotycząca ustalenia kapitału początkowego nie była skarżona przez ubezpieczonego (odpowiedź na odwołanie z dnia 16 marca 2017 r., k.4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony L. B., ur.(...), złożył do organu rentowego wnioski o emeryturę (wniosek, k.11-15 a.r.).

Po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonego, w dniu 6 lutego 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję znak: (...), którą przyznał L. B. emeryturę od 1 lutego 2017 r., tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Kwota składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 99.399,75 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego 947.322,02 zł, średnie dalsze trwanie życia 207,10 miesięcy. Przy uwzględnieniu tych parametrów, emerytura ubezpieczonego wynosi 5.054,19 zł. Organ rentowy na poczet należności za okres od 1 lutego do 31 marca 2017 r. w kwocie 10.108,38 zł, zaliczył kwotę 3.662,02 zł z wypłaconą tytułu renty, zaś pozostałą należność, po odliczeniu zaliczki na podatek i składki na ubezpieczenie zdrowotne, została przekazana na rachunek bankowy ubezpieczonego (decyzja z dnia 6 lutego 2017 r., k. 16-17 a.r.).

Od powyższej decyzji organu rentowego ubezpieczony wniósł w dniu 7 marca 2017r. odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 7 marca 2017 r., k. 2 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powyżej wskazane dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Strony nie kwestionowały treści dokumentów, a spór pomiędzy nimi dotyczył prawa.

Zdaniem Sądu Okręgowego, materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu był wystarczający do wydania orzeczenia kończącego sprawę.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie L. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 lutego 2017 r., znak: (...), jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w sprawach z odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych postępowanie przed sądem stanowi dalszy ciąg postępowania toczącego się wcześniej przed organem rentowym. W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2014r., II UK 11/14).

Ze specyfiki spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych wynika, że kognicja sądu w danej sprawie zawsze wyznaczona jest zakresem rozpoznania zaskarżonej decyzji, gdyż sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. W sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego sąd pierwszej instancji kontroluje bowiem jej zgodność z prawem, a sąd drugiej instancji - prawidłowość rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji w odniesieniu do stanu rzeczy (faktycznego i prawnego) istniejącego w chwili wydania przez organ rentowy decyzji. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot żądania jest określony treścią decyzji organu rentowego, od której odwołanie wszczyna postępowanie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Treść decyzji organu rentowego wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 2000 r., II UKN 685/99; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999r., II UZ 52/99, z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 stycznia 2017 r., III AUa 303/16).

Przedmiotem odwołania w niniejszej sprawie była decyzja z dnia 6 lutego 2017 r., znak: (...), mocą której organ rentowy przyznał L. B. emeryturę od 1 lutego 2017 r. Ubezpieczony zakwestionował sposób obliczenia emerytury przyznanej mu według art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2017 r., poz. 1383 ze zm., dalej: ustawa emerytalna). Ubezpieczony domagał się obliczenia przysługującej mu emerytury przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 404,17 %.

W ocenie Sądu Okręgowego kwestionowana przez ubezpieczonego decyzja organu rentowego jest zgodna z przepisami prawa.

W przypadku osiągnięcia przez ubezpieczonego powszechnego wieku emerytalnego przysługuje mu emerytura obliczana według zasad określonych w art. 24 - 26 ustawy emerytalnej, według stanu prawnego obowiązującego na dzień spełnienia wszystkich warunków do nabycia tego prawa. W przypadku emerytury z art. 24 ustawy emerytalnej jest to związane z osiągnięciem określonego (powszechnego) wieku emerytalnego. Stosownie do art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Warto jednak wskazać, że samo spełnienie warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia nie rodzi po stronie organu rentowego zobowiązania z tytułu powstałego świadczenia, gdyż zależy to od złożenia przez zainteresowanego stosownego wniosku. Ustawa emerytalna odróżnia bowiem moment powstania prawa (tj. spełnienie warunków - art. 100) od momentu wypłaty świadczenia (tj. nie wcześniej niż od miesiąca zgłoszenia wniosku lub wydania decyzji z urzędu - art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej). Ogólną zasadą prawa ubezpieczeń społecznych jest bowiem wypłata świadczenia na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury/renty (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. Istotna jest, zatem data wystąpienia z wnioskiem o ustalenie prawa do świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 czerwca 2013 r., III AUa 1748/12).

W myśl art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia, ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy emerytalnej przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei z art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika, że podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zaevidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż organ rentowy w sposób prawidłowy wyliczył wysokość emerytury ubezpieczonego. Jak wynika bowiem z treści zaskarżonej decyzji przy obliczeniach organ rentowy uwzględnił kwotę składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji oraz kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego. W wyliczeniach organ rentowy uwzględnił także średnie dalsze trwanie życia. Wobec tego, zdaniem Sądu, brak było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

W świetle wniosku ubezpieczonego, zawartego w odwołaniu o uwzględnienie wskaźnika postawy wymiaru w wysokości 404,17 % należy zaznaczyć, iż decyzja organu rentowego z dnia 6 lutego 2017 r., znak: (...) jest decyzją przyznającą prawo do emerytury i nie dotyczy wyliczenia podstawy jej wymiaru. Wskaźnik podstawy wymiaru jest ustalany w decyzji dotyczącej ustalenia kapitału początkowego, a od tej decyzji ubezpieczony nie wniósł odwołania. Z tych względów pozbawione podstaw jest kwestionowanie wskaźnika postawy wymiaru na gruncie decyzji poznającej prawo do emerytury.

Abstrahując od powyższego, na marginesie należy dodać, iż zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej postawę wymiaru emerytury stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Zgodnie z treścią art. 15 ust. 4 ustawy emerytalnej w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty: oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych, oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu, oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości

podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19. Z kolei zgodnie z art. 15 ust 5 ustawy emerytalnej wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Podkreślenie wymaga, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 października 2005 r. (P 13/04) uznał, iż art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej jest zgodny z art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wobec powyższego należy uznać, iż ograniczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru do 250% znajduje uzasadnienie w obowiązujących przepisach.

W świetle tak poczynionych ustaleń, Sąd Okręgowy wywiódł, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest trafna i z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)